

SERCE

*Biuletyn Parafii Najświętszego Serca
Pana Jezusa w Tychach – Paprocanach*

Nr 24/2026 (1366)

XI Niedziela Zwykła – Uroczystość Odpustowa – 14.06.2026 r.

**Każda żyjąca dusza niech się miłością wzrusza,
uwielbiając, wychwalając, Serce Jezusa.
Bo niebo ani ziemia nic tak słodkiego nie ma,
jako Serce Jezusowe, pełne zbawienia.
Dla nas otwarte stoi, niech grzesznik się nie boi,
niech żałuje, pokutuje, tu rany zgoi.**

Uroczystość Najświętszego Serca Pana Jezusa jest szczytem czerwcowych nabożeństw ku czci Serca Jezusowego. Ustanowienia tej uroczystości pragnął sam Jezus, by uwrażliwić ludzi do wyrażenia żalu za grzechy, które popełniają i którymi obrażają Boga. Stąd m. in. pierwszopiątkowe Komunie święte przyjmowane w intencji wynagradzającej Najświętszemu Sercu Jezusowemu za grzechy. Ale zarówno nabożeństwa czerwcowe jak i dzisiejsza uroczystość odpustowa, to także kolejna okazja dla nas, by z wiarą i nadzieją prosić Jezusa: „Jezu uczyń serca nasze według Serca Twego”. Serce to chyba najważniejszy narząd ludzkiego ciała. Bijące serce świadczy o tym, że żyjemy, gdy serce przestaje bić umieramy. Możemy też komuś „podać serce”, a to oznacza, że chcemy kogoś obdarzyć miłością, która płynie z naszego serca. Wzorem miłości dla nas jest Jezus i Jego Serce. Jakie jest Serce Jezusa, to pięknie wyraża litania, którą w czerwcu codziennie w kościołach odmawiamy. W Litaniu ku czci NSPJ mamy 33 wezwania, w których można zobaczyć historię Jezusa, Syna Ojca Przedwiecznego, od Jego poczęcia w łonie Maryi, aż do chwalebego Wniebowstąpienia, gdzie Jego Serce stało się rozkoszą wszystkich świętych. Rozważając tę Litanię można zobaczyć głębię miłości Boga do człowieka, która wyraża się w bardzo konkretnej trosce o wszystkich ludzi. Serce pełne Bożego majestatu i godne najwyższej czci staje się centralnym miejscem zatroskania o życie człowieka i każde ludzkie serce. To Serce Jezusa posłuszne Bogu Ojcu aż do śmierci staje się też początkiem nowego życia, ofiarując nam Sakramenty Chrztu Świętego i Eucharystii, a więc Sakramenty, bez których nie byłoby prawdziwego i pełnego chrześcijaństwa. To Serce Jezusa staje się krwawą ofiarą grzeszników i prześlaniem za nasze grzechy. Serce Jezusa staje się tarczą, która chroni nas i osłania przed gniewem Bożym za nasze grzechy i przewinienia. To Serce Jezusa jest cierpliwe i wielkiego miłosierdzia dla tych, którzy pragną się do Boga nawrócić. To Serce Jezusa jest nadzieją, szczególnie w godzinie naszej śmierci. Najświętsze Serce Jezusa jest źródłem zdolnym rozgrzać ludzkie serca miłością do Boga i bliźnich, i to nawet takie serca, które nieraz są tak zimne jak lód. W dzisiejszą uroczystość podziękujemy Jezusowi za Jego Serce. Za Serce z miłości do nas wydane na Krzyżu. Za Serce nieustannie dla nas otwarte. Dziękujemy Jezusowi za Jego bezinteresowną miłość wobec nas.

Kult Najświętszego Serca Pana Jezusa

Kult Najświętszego Serca Pana Jezusa jest kojarzony przede wszystkim z wizjami Pana Jezusa, jakich doświadczyła francuska wizytka św. Małgorzata Maria Alacoque (1647-1690). Warto jednak wiedzieć, że pobożność do Najświętszego Serca jest znacznie starsza i była praktykowana już w średniowieczu, z tym że nie miała ona charakteru powszechnego.

Kult Najświętszego Serca łączył się z żywym w średniowieczu nabożeństwem do Najświętszej Rany boku Jezusa. Św. Anzelm z Canterbury (1033-1109) był prawdopodobnie pierwszym, który mówił o Ranie odsłaniającej bogactwo dobroci i miłości Serca Jezusowego. Nabożeństwo do Najświętszej Rany praktykowali m. in. dominikanie, którzy w piątek po oktawie Bożego Ciała – w dzień, który o wiele później stał się liturgicznym świętem Najświętszego Serca Pana Jezusa – odmawiali specjalne oficjum o Ranie boku Pana Jezusa. Anonimowy autor średniowiecznego poematu „Winny szcep mistyczny” kontempluje śmierć Chrystusa i w Ranie otwartego boku Jezusa odnajduje drogę do Jego Serca. Wielu świętych i błogosławionych średniowiecza odznaczało się szczególnym nabożeństwem do Najświętszego Serca Jezusa. Doświadczeniem wielu ówczesnych mistyczek i mistyków było wejście do Serca Jezusa i spoczywanie w nim. Św. Mechtylda z Hackeborn (1241-1298) doznała tak mocnego przyciągnięcia do Serca Jezusa, że miała wrażenie, że jej serce stanowi jedno z Jego Sercem. Św. Katarzyna Sieneńska (1347-1380) miała z kolei doświadczenie jakby jej serce zostało zamienione z Sercem Jezusa w mistycznych zaślubinach. Również wielu słynnych kaznodziejów wzywało, aby z ufnością zbliżyć się do Serca Jezusa, płonącego żarliwą miłością ku ludziom. Tak głosili m. in. św. Antoni z Padwy (1195- 1231) oraz św. Bernardyn ze Sieny (1380-1444). Nabożeństwo do Serca Jezusowego było jednak cały czas pewnym nabożeństwem prywatnym, choć głoszonym przez niektórych kaznodziejów i teologów. Św. Jan Eudes (1601-1680) i – w największym stopniu – św. Małgorzata Maria Alacoque przyczynili się natomiast do tego, że duchowość ta została upowszechniona i stała się dobrem całego Kościoła. Dla św. Jana Eudesa szerzenie kultu Najświętszego Serca Jezusa i Serca Maryi było programem całej działalności kapłańskiej. Był on pierwszym, który nadał temu nabożeństwu wymiar liturgiczny. Ułożył teksty oficjum i Mszy świętej na święto Najświętszego Serca Pana Jezusa, które z jego inicjatywy zaczęło być obchodzone lokalnie w kilku diecezjach francuskich. Natomiast decydujące dla upowszechnienia tego kultu w znanych dziś formach stały się objawienia Pana Jezusa, które miała św. Małgorzata Maria. Pan Jezus nie tylko udzielił francuskiej wizytce takiego samego mistycznego doświadczenia spoczęcia w Jego Sercu, jakie mieli mistycy średniowieczni, ale zapewnił ją, że pragnie na wszystkich ludzi rozlewać miłość, którą Jego Serce jest przepełnione. W tym celu prosił o ustanowienie specjalnego święta ku czci Jego Serca, w piątek po oktawie Bożego Ciała. Ponadto wezwał do przyjmowania Komunii św. w pierwsze piątki miesiąca dla wynagrodzenia za zniewagi wyrządzane Jego Sercu oraz za oziębłość jaką ma wielu ludzi względem płynącej z Jego Serca zbawczej miłości. Życzeniem Jezusa przekazany św. Małgorzacie Marii było także, aby w noc przed pierwszym piątkiem czuwać przez godzinę przed Najświętszym Sakramentem. Stolica Apostolska dopiero po bardzo starannym badaniu uznała wiarygodność tych objawień. Święto Najświętszego Serca Pana Jezusa zostało ustanowione dla całego Kościoła przez bł. Piusa IX w 1856 r. Papież Leon XIII zatwierdził natomiast aktualną Litanię do Najświętszego Serca Pana Jezusa, a w 1899 r. oddał Kościół oraz całą ludzkość w opiekę Sercu Jezusowemu.